

Αυτό **δεν** είναι ένα κείμενο για τον **Covid-19**

Η δημόσια σφαίρα είναι υπό την επιρροή του κορωνοϊού και τα μέτρα που παίρνονται σχετικά, αλλάζουν ριζικά τις ζωές μας. Παρόλα αυτά το κράτος έχει χαράξει την πολιτική του πάνω στις ζωές μας και πριν τον ιό, τόσο στην υγεία όσο και στο σύνολο της κοινωνικής ζωής. Οι αυξήσεις στα όρια συνταξιοδότησης, οι διευκολύνσεις στη μαύρη εργασία με τις μειώσεις των προστίμων, αλλά και η περαιτέρω υποβάθμιση των κρατικών δομών υγείας, στρώνοντας το δρόμο για την ιδιωτικοποίησή τους είναι μόνο λίγα παραδείγματα. Οι μόνες δουλειές που γεννήθηκαν δεν ήταν παρά οι χιλιάδες προσλήψεις μπάτσων, ειδικών φρουρών και δελτάδων.

Στον Έβρο, οι τραμπουκισμοί, οι ξυλοδαρμοί, τα ξεγυμνώματα, οι ληστείες και οι δολοφονίες μεταναστών/τριών της ελληνικής αστυνομίας και της FRONTEX, με τα ευχολόγια και τα λεφτά των ευρωπαϊκών μηχανισμών, βαφτίζονται ηρωισμός. Οι μετανάστες/τριες, αυτοί/ές οι «ανάξιοι/ες» να ζήσουν, να ξεφύγουν από τον πόλεμο (στρατιωτικό και οικονομικό) που επιβάλλεται στους τόπους τους, αποτέλεσαν για άλλη μια φορά τον «μολυσματικό», τον «εισβολέα», τον «εγκληματία» θύμισαν στους υπηκόους γιατί «πρέπει» να υπάρχει κράτος. Για να καταστέλλει, να εκφοβίζει, να διασφαλίζει εθνική άρα και διαταξική ειρήνη δημιουργώντας εχθρούς, μηδενίζοντας κάθε αντίδραση, κάθε φωνή και κάθε πράξη αντίστασης στη λαίλαπα του μισανθρωπισμού. Ταυτόχρονα ο υπόλοιπος πλανήτης, από τη Χιλή μέχρι τη Γαλλία και το Χονγκ Κονγκ έβριθε από διαφορετικής κλίμακας και έντασης εξεγέρσεις, απεργιακούς αγώνες και κινήματα αλληλεγγύης.

Κεντρική πολιτική του κράτους είναι ούτως ή αλλιώς η μετακύλιση της ευθύνης στο άτομο για τα δεινά που του συμβαίνουν, γιατί είναι άνεργος, γιατί αναγκάστηκε να γίνει μετανάστης, γιατί δεν έχει πρόσβαση στην περίθαλψη. Έτσι, στο ξέσπασμα της υγειονομικής κρίσης και στην Ευρώπη η καθημερινότητά μας έχει δεχθεί καιρία πλήγματα.

Το κράτος όσο μας κουνάει το δάχτυλο για να μείνουμε απομονωμένοι με το πρόσχημα της διαφύλαξης της δημόσιας υγείας στρώνει το χαλί στην εκμηδένιση των αντιστάσεων μας. Την ίδια ώρα που οι γιατροί και το υγειονομικό προσωπικό που κατά τα άλλα χειροκροτούνται στο μπαλκόνι, κάνουν καθημερινά καταγγελίες για τις τεράστιες ελλείψεις στα νοσοκομεία, ζητάν προσλήψεις συναδέλφων, μάσκες και υλικό. Αντιθέτως τα κονδύλια δίνονται για την ενίσχυση των ιδιωτικών

κλινικών, που δεν επιτάσσονται, αλλά διπλοπληρώνονται. Τα τεστ παραμένουν διαθέσιμα όχι σε όσους και όσες παρουσιάζουν συμπτώματα ή τους υγειονομικούς αλλά σε όσους έχουν να τα πληρώσουν. Η μαζική εφαρμογή των τεστ σε πληθυσμό που δεν νοσεί και στο υγειονομικό προσωπικό έχει δοκιμαστεί ως εναλλακτική των περιοριστικών μέτρων σε άλλες χώρες.

Οι κοινωνικές μας επαφές έχουν επενδυθεί με φόβο, η ζωή μας έχει ανατεθεί στα δελτία των 8, σε ειδικούς και εμπειρογνώμονες. Ο κρατικός έλεγχος κρύβεται πίσω από τις νέες τεχνολογίες πειθάρχησης που δοκιμάζονται σε πληθυσμούς-αγέλες. Οι στέπες μας γέμισαν με χαρτάκια για να κυκλοφορούμε στην πόλη. Η συνεχής αυτοεπιτήρηση, ο εγκλεισμός στο όνομα της «ατομικής ευθύνης» για την προστασία του συνόλου, ο βομβαρδισμός μας με πληροφορίες, η περιθωριοποίηση των ευπαθών ομάδων (σε ταξικό, φυλετικό, οικονομικό και υγειονομικό επίπεδο) είναι τα συνειδησιακά μέσα που χρησιμοποιεί το σύστημα για να μας κάνει να μη δούμε τις τραγικές ελλείψεις του και να δικαιολογήσουμε το βαρύ χέρι της καταστολής του.

Ο δημόσιος χώρος έχει παραδοθεί σε μπάτσους διαφόρων ειδών που λειτουργούν ως σερίφηδες μέσα σε άδειους δρόμους -γίνεται καιρό τώρα λόγος και για τον στρατό, ώστε να συνηθίζουν οι μάζες και σε αυτό το ενδεχόμενο. Βλέπουμε έτσι εν μέσω «πανδημίας», την εκκένωση της κατάληψης των μεταναστών στο Γκίνη, τη σύλληψη Τούρκων αγωνιστών/τριών, το κόψιμο του ρεύματος στη BIOME, την επιβολή αδειάσματος της πανεπιστημιούπολης, την απόπειρα ξεσπιτώματος των εστιακών φοιτητών που απετράπη με τον συλλογικό τους αγώνα, το κάλεσμα συντρόφων και συντροφισσών από εισαγγελείς με στημένα κατηγορητήρια -και το κοντέρ συνεχίζει να γράφει. Παράλληλα τα πλάνα της «ασφυκτικά» γεμάτης παραλίας της Θεσσαλονίκης, που έδειξαν όλα τα ΜΜΕ, βρωμάνε φιάσκο και διαψεύδονται από ανθρώπους που μας πληροφορούν και αναδεικνύουν πως αυτά ήταν πλάνα αρχείου ή πειραγμένα και μονταρισμένα. Αλήθεια σε τι εξυπηρετεί κάτι τέτοιο, αν όχι στη νομιμοποίηση δυσμενέστερων μέτρων για την κυκλοφορία; Είναι η προοικονόμηση της επίκριψης ευθυνών στις μάζες, όταν τα νοσοκομεία που υποβάθμιζαν τόσα χρόνια οι κρατικές πολιτικές καταρρέουν τελείως.

Στα εργασιακά γίνονται τεράστια βήματα για ρυθμίσεις προς όφελος των αφεντικών, οι οποίες γνωρίζουμε πολύ

καλά ότι δεν θα φύγουν μετά την «έκτακτη» συνθήκη από μόνες τους. Μαζικοποιείται η εκ περιτροπής εργασία, ναρκοθετείται το δώρο του Πάσχα, γίνονται αποδεκτές οι απολύσεις χιλιάδων εργαζόμενων και όλοι κάνουν πως δεν γνωρίζουν για τους χιλιάδες υποδηλωμένους/ες, που εν μια νυκτί χάσανε τις δουλειές, ή τους «μαύρους/ες» εργαζόμενους/ες που δεν δικαιούνται τίποτα και από πουθενά, όπως και ο μεγάλος αριθμός ανέργων. Η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας μπήκε κι αυτή σε εφαρμογή στα σούπερ μάρκετ, αλλά μαζεύτηνε άρον άρον απο τους αρμόδιους λόγω ελάχιστων κερδών για τα αφεντικά. Οι ταμίες, οι ντελιβεράδες, οι καθαρίστριες, οι τηλεφωνητές, οι αποθηκάριοι, οι εργάτες και εργάτριες στα εργοστάσια και άλλοι χιλιάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες που συνεχίζουν να δουλεύουν ξεζουμίζονται χωρίς καμία πρόνοια, αναλώσιμοι στη μάχη της αύξησης της κερδοφορίας κλάδων εν μέσω κρίσης.

Το επίδομα που δίνεται στους εργαζομένους και τις εργαζόμενες είναι ουσιαστικά πιο κάτω από τον κατώτατο μισθό ενώ το ρεύμα, το νοίκι, το νερό συνεχίζουν να τρέχουν. Οι υπόλοιποι/ες εργαζόμενοι/ες δουλεύουν στον «παράδεισο» της τηλεεργασίας, η οποία έχει ανοίξει την κερκόπορτα της εκμηδένισης του προσωπικού χρόνου και χώρου. Από την άλλη, αν δουλεύεις σε κάποιο κάτεργο τύπου Teleperformance, το σπίτι σου θα βιντεοσκοπείται κι αν θέλεις να κρατήσεις το μισθό σου οφείλεις να συμμορφωθείς! Αλλιώς υπάρχουν άλλοι τόσοι στη γωνία που περιμένουν, είσαι ήδη τυχερός.

Η «κάνωθεν» αυτή βία έχει και τα καλά της. Αφήνει εκτεθειμένους όλους τους θιασώτες των κρατικών επιλογών σε σχέση με την ωμότητα των επιλογών τους και αφαιρεί τα καλλωπιστικά στοιχεία. Με λίγα λόγια φανερώνει τι ακριβώς σημαίνει η συναίνεση στη διαιώνιση αυτού του συστήματος. «Πειθάνετε σπίτι όσοι και όσες δεν έχετε να πληρώσετε ιδιωτικά νοσήλια, φοφήστε όσοι τα σπίτια σας τα πήραν οι τράπεζες και οι επενδυτές για να τα κάνουν αίτηρη, σβήστε αργά όσοι χαλάσατε την υγεία σας πάνω στα σκουμμένα εργατικά 10ωρα, φοφήστε όσοι και όσες τολμήσατε να μπείτε σε μια βάρκα και στοιβαχτείτε στην ελευθερία των μαζικών κολαστηρίων, μιας Δύσης-Φρούριο. Πειθάνετε βουβοί όσοι εξεγείρεστε στα κέντρα κράτησης και τις φυλακές, όσοι τολμήσατε να επιτεθείτε σε καπιταλιστικούς στόχους και απαλλοτριώσατε τα ελάχιστα από τον πλούτο που παράγετε, σβήστε, όσο οι ελεύθεροι πολίτες χάνουν τα λογικά τους μέσα στους τοίχους των οικιακών τους κελιών».

Φέρνει ταυτόχρονα τον κάθε φιλήσυχο πολίτη προ των ευθυνών του. Όχι της «ατομικής ευθύνης» που με μανία επαναλαμβάνουν όλα τα φερέφωνα του καπιταλισμού φοβούμενα το πολιτικό κόστος. Αλλά της ευθύνης, τόσο ατομικής, όσο και συλλογικής που κάθε άνθρωπος αναλαμβάνει εντασσόμενος σε

ένα σύνολο που το λένε κοινωνία, κάθε μέρα, κάθε ώρα και σε κάθε περίπτωση. Της ευθύνης να αρνηθούμε να σηκώσουμε εμείς οι από τα κάτω άλλη μια κρίση στην πλάτη μας για να κερδίζουν τα αφεντικά μας. Της ευθύνης να στήσουμε αναχώματα στο βάθεμα της εκμετάλλευσης, της υποτίμησης, της αναξιοπρέπειας. Της άρνησης του φιλοτομαρισμού, της απομόνωσης, της διαιώνισης των διαχωρισμών των από τα κάτω βάσει φύλου, θρησκείας, χρώματος, εθνικότητας και σεξουαλικής προτίμησης. Του επαναπροσδιορισμού, ακόμα-ακόμα, των αναγκών και του τρόπου ζωής που γεννά ο καπιταλισμός. Η συγκέντρωσή μας σε ασφυκτικά αστικά περιβάλλοντα σε βάρος της ισορροπίας των οικοσυστημάτων, η εντατικοποίηση της παραγωγής για το ανεργάτιστο της κατανάλωσης, αποτελούν βασικούς κρίκους στην αλυσίδα που μας έφερε ως εδώ. Έτσι και αλλιώς, ο αυτοπεριορισμός, η αυτοπροστασία και τα στοιχειώδη μέσα προστασίας αποτέλεσαν κοινή συνείδηση στους περισσότερους από την πρώτη στιγμή.

Δεν υπάρχει τίποτα φυσικό σε αυτό το παιχνίδι της σφαγής, τίποτα που πρέπει να δικαιολογήσουμε, καμία κρίση που πρέπει να επιλύσουμε εμείς. Η καταστολή δεν είναι φάρμακο, είναι το δυστοπικό μέλλον που επιφυλάσσεται σε κάθε αντίσταση. Χτίζουμε δίκτυα αυτοπροστασίας, αλληλεγγύης και επαφής στη γειτονιά, την πολυκατοικία και τις δομές μας. Μένουμε αλληλέγγυοι/ες για να δώσουμε μαζί τους αγώνες που έρχονται. Έχουμε στον νου μας τον διπλανό μας και τη διπλανή μας, ειδικά όσων η συνθήκη του «μένουμε σπίτι» είναι, είτε αδύνατη όπως άστεγοι, μετανάστριες, είτε πιο επικίνδυνη λόγω της όξυνσης περιστατικών -ενδοοικογενειακής και μη- σεξιστικής βίας. Σπάμε τον φόβο με τον οποίο μας έχουν τυλίξει, γιατί ο δικός μας εχθρός δεν είναι αόρατος. Και υποσχόμαστε πως η ευθύνη θα αποδοθεί σε κράτος και αφεντικά στο ακέραιο, τόσο συλλογικά όσο και ατομικά.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΚΑΙ ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ, ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ
ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΝ ΚΟΙΝΟΙ

Κατάληψη Δερβενίων 56
dervenion56@riseup.net
Απρίλης 2020

Η κατάληψη Δερβενίων 56 θα είναι ανοιχτή τόσο για να ανταλλάξουμε και να προμηθευτούμε είδη πρώτης ανάγκης, όσο και για όποιον/α χρειάζεται βοήθεια ή απλά κουβέντα και παρέα.

- κάθε **Τετάρτη 16:00 έως 18:30**
 - κάθε **Σάββατο 12:00 έως 15:00**
- για όλον τον Απρίλη**

τηλέφωνο επικοινωνίας: **694 5726 106**

Χρειάζονται:

- Ζυμαρικά, ρύζι, όσπρια
- Κονσέρβες
- Λάδι
- Γάλα
- Παιδικά τρόφιμα
- Συσκευασμένα τρόφιμα (κρουασάν, μπισκότα κτλ)
- Λαχανικά
- Είδη υγιεινής
- Ρουχισμός
- Καθαριστικά

και άλλα είδη πρώτης ανάγκης

* Μέρος των πραγμάτων θα δοθεί στους κρατούμενους μετανάστες στην Αμυγδαλέζα